

Noua viață a sfintei s-a arătat de la început a fi una plină de încercări și ispite, dată fiind și situația politică critică a Imperiului Bizantin.

Peste toate acestea, Sfânta Ipomoni a trecut cu ajutorul harului lui Dumnezeu manifestând credința neșrămutată întru El. Ca împărăteasă a iubit poporul. A fost ca o mamă de care oricine se putea apropia pentru a primi mângâiere sufletească și cuvânt ziditor de suflet. Tot ceea ce făcea era însoțit de rugăciune.

Filosoful Georgios Plethon scrie că în calitate de împărăteasă era de asemenea cunoscută pentru înțelepciunea și dreptatea sa: „A dat dovadă de inteligență și curaj, mai mult ca oricare altă femeie a vremii sale”.

Sfânta Ipomoni s-a arătat credincioasă soțului ei Manuil, lângă care a viețuit vreme de 35 de ani. Împreună lucrau virtuțile prin cuvinte și fapte. Dumnezeu le-a dăruit opt copii. Din șase băieți, doi au urcat pe tronul imperial, Ioan al VIII-lea și Constantin al XI-lea (ultimul împărat al Bizanțului), Teodor, Dimitrie și Toma au devenit conducători ai Mistrei, iar Andronic al Tesalonicului. Cele două fete au murit la o vârstă fragedă.

Sfânta Ipomoni i-a crescut pe cei opt copii în dragostea față de Hristos sădind întru ei, prin rugăciuni și lacrimi, dragostea pentru virtute. Trei din copii au devenit monahi, Teodor și Andronic, fiind tunși în monahism în Mănăstirea Pantocrator, iar Dimitrie în Mănăstirea Didymoteicho.

Împăratul Manuil al II-lea, soțul sfintei, lăsând tronul fiului său Ioan al VIII-lea, cu două săptămâni înaintea morții sale, a fost tuns în monahism la Mănăstirea Pantocrator primind numele Matei.

După moartea soțului, împărăteasa a devenit maică (1425) în Mănăstirea Sfintei Marta, primind numele Ipomoni („Răbdare”).

În această mănăstire a viețuit vreme de 25 de ani.

Deși era împărăteasă, Sfânta Ipomoni ajuta la toate treburile în mănăstire împreună cu celelalte maici, făcându-se ascultătoare întru totul Împărătesei Cerurilor.

Sfânta Ipomoni a ctitorit un așezământ pentru bătrâni, ce purta numele „Nădejdea celor deznădăjduiți”. Așezământul era situat

în cadrul Mănăstirii Sfântul Ioan unde se aflau și moaștele Sfântului Patapie Tebeul, față de care Sfânta Ipomoni avea o râvnă deosebită.

Dumnezeu a rânduit ca Sfânta Ipomoni să nu trăiască ultimele momente tragice ale Imperiului Bizantin, chemand-o la Sine pe 13 martie 1450, cu trei ani înainte de căderea Constantinopolului sub turcii otomani. Fiul ei, Constantin al XI-lea Paleologul, ultimul basileu bizantin, a murit în timpul căderii Constantinopolului, pe 29 mai 1453.

Sfânta Ipomoni a fost înmormântată în Mănăstirea Pantocrator din Constantinopol.

După cucerirea Constantinopolului de către turci în 1453, Angelis Notara, un nepot al Sfintei Ipomoni, a mutat pe Muntele Geraneia (în orașul Loutraki, Corint, Grecia) într-o peșteră, moaștele Sfântului Patapie Tebeul. În această peșteră a fost zugrăvită o icoană a Sfântului Patapie, lângă care a fost reprezentată și Sfânta Ipomoni, fapt prin care iconarul subliniază cinstea deosebită pe care sfânta i-a purtat-o Sfântului Patapie. Tot aici a fost adus și capul Sfintei Ipomoni.

În 1952, părintele Nectarie Marmarinos a înființat pe acest loc Mănăstirea Sfântul Patapie (Loutraki), unde încă se păstrează cinstitul cap al Sfintei Ipomoni.

(Viețile Sfinților)

Capul Sf. Ipomeni, aflat în Mănăstirea Sfântul Patapie (Loutraki), *foto*